

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 518

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 iunie 2024

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
173.	— Lege pentru completarea art. 16 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	2	
916.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea art. 16 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală	2	
★			
175.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2024 pentru modificarea art. 55 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002	3	
918.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2024 pentru modificarea art. 55 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002	3	
★			
177.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2022 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru modificarea unor termene	4	
920.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2022 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru modificarea unor termene	4	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 712 din 12 decembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) și ale art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală		5-8	
Decizia nr. 32 din 30 ianuarie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. q), ale art. 8 alin. (1) lit. c) și ale art. 9 alin. (1 ¹) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, precum și ale articolului unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017 pentru modificarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006			9-14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
M.108.— Ordin al ministrului apărării naționale pentru modificarea Ordinului ministrului apărării nr. M.31/2008 privind competențele de achiziție a produselor, serviciilor și lucrărilor în cadrul Ministerului Apărării Naționale			14
2.890/648.— Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate privind modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 564/499/2021 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, și a normelor metodologice privind implementarea acestora			15

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru completarea art. 16 din Legea nr. 302/2004
privind cooperarea judiciară internațională în materie penală**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — La articolul 16 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (5) se introduc trei noi alineate, alin. (6)—(8), cu următorul cuprins:

„(6) Cheltuielile care revin statului român, în cazul în care persoana solicitată, persoana extrădată sau persoana extrădabilă, după caz, s-a sustras de la urmărirea penală sau de la judecată, vor fi avute în vedere la stabilirea cheltuielilor judiciare, de către instanța de executare, conform prevederilor Codului de procedură penală.

(7) Pentru recuperarea cheltuielilor ocazionate de aducerea în țară a persoanei solicitate, a persoanei extrădate sau extrădabile, după caz, care s-a sustras de la executarea pedepsei, autoritățile române au drept de regres, la instanța civilă

competentă. Această cauză se judecă cu celeritate și este scutită de taxă de timbru.

(8) Categoriile cheltuielilor prevăzute la alin. (7) se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Justiției și a Ministerului Afacerilor Interne.”

Art. II. — În termen de 180 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Guvernul va adopta hotărârea prevăzută la art. 16 alin. (8) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu completările aduse prin prezenta lege.

Art. III. — Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu completările aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 3 iunie 2024.
Nr. 173.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru completarea art. 16
din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară
internațională în materie penală**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea art. 16 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iunie 2024.
Nr. 916.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

L E G E
privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2024
pentru modificarea art. 55 din Legea sănătății mintale
și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 18 din 31 ianuarie 2024 pentru modificarea art. 55 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002, adoptată în temeiul art. 1 pct. V.3 din Legea nr. 413/2023 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 31 ianuarie 2024.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR,
ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 3 iunie 2024.
Nr. 175.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 18/2024 pentru modificarea art. 55
din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor
cu tulburări psihice nr. 487/2002

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2024 pentru modificarea art. 55 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iunie 2024.
Nr. 918.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2022
pentru modificarea și completarea unor acte normative,
precum și pentru modificarea unor termene**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 11 din 31 ianuarie 2022 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru modificarea unor termene, adoptată în temeiul art. 1 pct. 1.3 și 4 și pct. XII din Legea nr. 311/2021 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 31 ianuarie 2022.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR,
ALFRED-ROBERT SIMONIS

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

București, 3 iunie 2024.
Nr. 177.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii
privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2022
pentru modificarea și completarea unor acte normative,
precum și pentru modificarea unor termene**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2022 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru modificarea unor termene și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iunie 2024.
Nr. 920.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 712

din 12 decembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) și ale art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) și ale art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Dochîța și Societatea Euroavi — S.R.L. din Călărași în Dosarul nr. 189/116/2018* al Tribunalului Ialomița și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 147 D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, apreciind că, având în vedere calitatea autorilor, în această cauză referitoare la acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat într-un dosar disjuns, dispozițiile legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei.

4. În subsidiar, se solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Este invocată, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materia acordului de recunoaștere a vinovăției, respectiv deciziile nr. 350 din 11 mai 2017 și nr. 696 din 7 noiembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 189/116/2018*, **Tribunalul Ialomița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 483 alin. (2) și ale art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ion Dochîța și Societatea Euroavi — S.R.L. din Călărași într-o cauză în care autorii excepției au fost trimiși în judecată pentru comiterea infracțiunilor de evaziune fiscală și de spălare a banilor, iar un inculpat a încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă drepturile fundamentale invocate în prezenta cauză în măsura în care prin sesizarea instanței, în mod separat, printr-un acord de recunoaștere a vinovăției, poate fi recunoscută comiterea unei fapte penale în forma complicității, înainte de a se stabili printr-o hotărâre judecătorească definitivă vinovăția autorului faptei. De asemenea, se susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care persoanei cercetate sau

trimise în judecată în calitate de autor nu îi este permisă participarea la procedura prevăzută de art. 478—488 din Codul de procedură penală. Totodată, se arată că dispozițiile art. 483 alin. (2) și ale art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care îi exclud de la această procedură pe ceilalți participanți la săvârșirea presupusei infracțiuni cu privire la care a fost încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției.

7. Se arată că, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, unul dintre coinculpați a încheiat un acord de recunoaștere a vinovăției, procedură în care a dat o declarație al cărei conținut este în deplin acord cu susținerile Ministerului Public și este total diferit de cel al declarațiilor pe care același coinculpat le dăduse anterior în calitate de martor, de suspect și de inculpat. Mai mult, se arată că, în acest fel, s-a ajuns la stabilirea complicității inculpatului care a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției la comiterea uneia dintre infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată autorii excepției de neconstituționalitate, fără ca aceștia să fi participat la procedura de încheiere a acordului și fără să fi existat o hotărâre judecătorească definitivă prin care să se fi constatat vinovăția lor.

8. De asemenea, se arată că, în ipoteza anterior menționată, în cazul inculpaților care nu au încheiat acorduri de recunoaștere a vinovăției ar putea fi pronunțate hotărâri judecătorești definitive de achitare, putându-se constata, după parcurgerea întregii proceduri, că fapta nu există, că fapta nu este prevăzută de legea penală sau că săvârșirea acesteia nu a fost probată.

9. Pe de altă parte, se susține că, în ipoteza analizată, dispozițiile legale criticate încalcă prezumția de nevinovăție a inculpaților trimiși în judecată prin rechizitoriu, în calitate de autori ai infracțiunii, câtă vreme printr-o hotărâre judecătorească pronunțată conform art. 485 din Codul de procedură penală se constată, cu putere de lucru judecat, că inculpatul care a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției a comis o faptă de complicitate la faptele comise de autorii infracțiunii.

10. Mai mult, se susține că dispozițiile legale criticate permit ca un coinculpat care a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției să fie audiat ca martor în dosarul disjuns și, pentru a-și conserva situația procesuală stabilită prin acordul de recunoaștere a vinovăției, să dea declarații prin care să încalce dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare ale celorlalți inculpați. Sub acest aspect, se menționează că fiind relevantă soluția legislativă prevăzută la art. 103 din Codul de procedură penală care nu reglementează, astfel cum prevedeau art. 69 și 75 din Codul de procedură penală din 1968, condiția ca declarația inculpatului și a părților să poată servi la aflarea adevărului doar în măsura în care se coroborează cu fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.

11. Este invocată Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 19 decembrie 1990, pronunțată în Cauza *Delta împotriva Franței*, prin care s-a reținut că o soluție de condamnare nu se poate baza într-o măsură decisivă pe

declarațiile unui martor pe care acuzatul nu a avut ocazia să îl examineze.

12. **Tribunalul Ialomița** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere, în acest sens, la jurisprudența Curții Constituționale cu privire la acordul de recunoaștere a vinovăției.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 483 alin. (2) și ale art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 483 alin. (2): *„În situația în care se încheie acordul numai cu privire la unele dintre fapte sau numai cu privire la unii dintre inculpați, iar pentru celelalte fapte sau inculpați se dispune trimiterea în judecată, sesizarea instanței se face separat. Procurorul înaintează instanței numai actele de urmărire penală care se referă la faptele și persoanele care au făcut obiectul acordului de recunoaștere a vinovăției.”*

— Art. 484 alin. (2): *„La termenul fixat se citează inculpatul, celelalte părți și persoana vătămată. Instanța se pronunță asupra acordului de recunoaștere a vinovăției prin sentință, în ședință publică, după ascultarea procurorului, a inculpatului și avocatului acestuia, precum și, dacă sunt prezente, a celorlalte părți și a persoanei vătămate.”*

17. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 23 alin. (11) cu privire la prezumția de nevinovăție și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că acordul de recunoaștere a vinovăției, reglementat la art. 478—488 din Codul de procedură penală, reprezintă una dintre instituțiile procesual penale specifice sistemului procesual adversarial, introdusă de legiuitor în Codul de procedură penală în vigoare. Acordul de recunoaștere a vinovăției constituie o excepție de la principiul aflării adevărului, specific sistemului continental de drept, care obligă organele judiciare ca, în toate cauzele, să facă toate demersurile pentru stabilirea corectă a situației de fapt. Această excepție a fost instituită de legiuitor, care, în acest fel, a acordat prioritate în aplicare principiului oportunității, caracteristic sistemului de drept anglo-saxon, care, prin abordarea pragmatică a înfăptuirii justiției, conduce, în unele cazuri, într-un mod mai eficient, la același rezultat, respectiv la aplicarea unor pedepse persoanelor care au săvârșit infracțiuni. Aceleași aspecte au fost reținute de legiuitor în expunerea de motive a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, conform căreia introducerea acordului de recunoaștere a vinovăției în legislația românească presupune o schimbare radicală a procesului penal român, ce are ca scop reducerea duratei judecării cauzelor și simplificarea activității

organelor de urmărire penală, cu consecința reducerii costurilor actului de justiție pentru toate părțile, dar, în mod special, pentru stat, care, prin justiția negociată, economisește resurse bănești și umane esențiale. Prin urmare, acordul de recunoaștere a vinovăției este prezentat, în cuprinsul expunerii de motive anterior menționate, ca aparținând unei viziuni legislative inovatoare, ce asigură soluționarea cauzelor într-un termen optim și previzibil, fiind, totodată, un remediu pentru înlăturarea deficienței constând în durata mare a soluționării cauzelor în România (a se vedea Decizia nr. 490 din 27 octombrie 2022, paragraful 21).

19. Instituția procesual penală analizată a fost însă adaptată de legiuitor la cerințele dreptului continental. Astfel, acordul de recunoaștere a vinovăției putea fi încheiat, conform prevederilor art. 478 alin. (1) și ale art. 480 din Codul de procedură penală, după punerea în mișcare a acțiunii penale, inițial, cu privire la infracțiunile pentru care legea prevedea pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani (limită extinsă, ulterior, la 15 ani), atunci când din probele administrate rezultă suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului. La încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției asistența juridică este obligatorie. Ca efect al încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii. Conform art. 478 alin. (1) din Codul de procedură penală, titularii acordului de recunoaștere a vinovăției sunt inculpatul și procurorul, acordul putând fi inițiat, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, de oricare dintre aceștia, limitele încheierii sale fiind stabilite prin avizul prealabil și scris al procurorului ierarhic superior, conform art. 478 alin. (4) din Codul de procedură penală. Potrivit art. 479 din același cod, obiectul acordului îl constituie recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală; acesta privește felul și quantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia, respectiv felul măsurii educative ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei. Potrivit art. 481 și 483 din Codul de procedură penală, acordul de recunoaștere a vinovăției se încheie în formă scrisă și constituie act de sesizare a instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond. Conform art. 485 din Codul de procedură penală, aceasta admite sau respinge acordul de recunoaștere a vinovăției printr-o procedură publică la care sunt citați inculpatul, celelalte părți și persoana vătămată, procedură în urma căreia, după ascultarea procurorului, a inculpatului și a avocatului acestuia, precum și, dacă sunt prezente, a celorlalte părți și a persoanei vătămate, instanța se pronunță prin sentință, potrivit art. 484 din Codul de procedură penală. Sentința astfel pronunțată poate fi atacată cu apel, conform art. 488 din Codul de procedură penală, în termen de 10 zile de la comunicare, de către procuror, inculpat, celelalte părți și persoana vătămată. Mai mult, în cazul respingerii de către instanță a acordului de recunoaștere a vinovăției, soluționarea cauzei se face potrivit normelor procesual penale cu caracter general, conform art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală. Prin art. II pct. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, limita de 7 ani a pedepsei închisorii, prevăzută la art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost extinsă la 15 ani (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 829 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 29 aprilie 2020, paragrafele 18—23, și Decizia nr. 506 din

30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1163 din 2 decembrie 2020, paragrafele 14 și 15).

20. În ceea ce privește dispozițiile art. 482 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, respectiv natura și valoarea probantă a declarației date de inculpat în cadrul procedurii acordului de recunoaștere a vinovăției, prin Decizia nr. 490 din 27 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1240 din 22 decembrie 2022, Curtea Constituțională a constatat că aceste dispoziții legale sunt constituționale în măsura în care declarația dată de inculpat în vederea încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției nu poate fi folosită, împotriva voinței inculpatului, ca probă în procesul penal, în scopul soluționării cauzei conform procedurii penale de drept comun. Prin decizia anterior menționată, paragrafele 41—44, Curtea a reținut că declarația dată de inculpat în cursul urmăririi penale, în cadrul procedurii penale de drept comun, este cea reglementată la art. 107—110 din Codul de procedură penală și este luată și consemnată conform procedurii reglementate prin dispozițiile legale anterior menționate, această declarație fiind diferită de cea prevăzută la art. 482 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, nu doar sub aspectul finalității și al efectelor ei, ci și din perspectiva conținutului impus de normele procesuale și a regulilor procedurale.

21. În ceea ce privește conținutul declarației prevăzute la art. 107—110 din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că dispozițiile art. 109 alin. (1) din același cod prevăd că inculpatul este lăsat să declare tot ceea ce dorește referitor la fapta prevăzută de legea penală care i-a fost comunicată. Aceeași normă procesuală penală prevede că după acest moment inculpatului i se pot pune întrebări. Sub aspect procedural, răspunsurile date de inculpat la întrebările adresate de organul judiciar vor fi formulate cu asigurarea garanțiilor procesuale prevăzute la art. 109 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, care prevăd că inculpatul are dreptul să se consulte cu avocatul său atât înainte, cât și în cursul audierii, iar organul judiciar, când consideră necesar, îi poate permite acestuia să utilizeze însemnări și notițe proprii. Potrivit aceluiași dispoziții procesuale penale, în cursul audierii, suspectul sau inculpatul își poate exercita dreptul la tăcere cu privire la oricare dintre faptele ori împrejurările despre care este întrebat. Din interpretarea coroborată a prevederilor legale anterior referite rezultă că declarația reglementată la art. 107—110 din Codul de procedură penală va cuprinde doar acele relatări pe care inculpatul le consideră utile apărării drepturilor și intereselor sale procesuale, și nu recunoașterea tuturor faptelor reținute în sarcina sa de către organele de urmărire penală, aspect care ar fi contrar dreptului la tăcere al inculpatului, prevăzut la alin. (3) al art. 109 din Codul de procedură penală.

22. Curtea a reținut, totodată, că, spre deosebire de dispozițiile art. 107—110 din Codul de procedură penală, dispozițiile art. 482 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală prevăd, referitor la declarația dată de inculpat în cadrul procedurii acordului de recunoaștere a vinovăției, că această declarație trebuie să fie expresă, iar conținutul său trebuie să constea în recunoașterea comiterii faptei și în acceptarea de către inculpat a încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Astfel, normele procesuale penale ce reglementează procedura încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției nu asigură garanțiile procesuale prevăzute la art. 109 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, singura garanție procesuală reglementată în favoarea inculpatului, din perspectiva analizată, fiind regula prevăzută la art. 480 alin. (2) teza a doua din Codul de procedură penală, conform căreia, la încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, asistența juridică este obligatorie.

23. Astfel, Curtea a reținut că, deși declarația inculpatului reglementată la art. 107—110 din Codul de procedură penală și cea prevăzută la art. 482 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală constituie același mijloc de probă, reglementat, cu titlu general, la art. 97 alin. (2) lit. a) din același cod, acestea reprezintă două subcategorii ale declarației care sunt fundamental diferite din perspectiva conținutului, a procedurii potrivit căreia sunt date de inculpat, a garanțiilor procesuale asigurate acestuia și a finalității administrării lor, aceste diferențe fiind determinate de particularitățile procedurilor în cadrul cărora intervin, respectiv procedura procesuală penală de drept comun și cea a acordului de recunoaștere a vinovăției.

24. Așadar, declarația prevăzută la art. 482 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală este o subcategorie diferită de cea a declarației reglementate ca mijloc de probă, potrivit art. 97 alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 107—110 din Codul de procedură penală.

25. Ipoteza invocată de autorii prezentei excepții de neconstituționalitate are drept temei dispozițiile art. 483 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură penală — conform căreia, în situația în care se încheie acordul numai cu privire la unele dintre fapte sau numai cu privire la unii dintre inculpați, iar pentru celelalte fapte sau inculpați se dispune trimiterea în judecată, sesizarea instanței se face separat — și vizează audierea, în calitate de martor, în cauza penală ce are ca obiect stabilirea vinovăției autorului faptei prevăzute de legea penală comise în participație, cauză în care instanța a fost sesizată prin rechizitoriu, conform textului criticat, a unui participant la comiterea respectivei fapte care a încheiat acord de recunoaștere a vinovăției. În această situație, este invocată încălcarea, prin textele criticate, a prezumției de nevinovăție și, implicit, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare.

26. Cu privire la această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 5 din Codul de procedură penală, unul dintre principiile legii procesuale penale este cel al aflării adevărului; conform alin. (1) al art. 5 anterior menționat, organele judiciare au obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana suspectului sau inculpatului.

27. Acestui principiu îi sunt subordonate toate instituțiile procesuale penale reglementate în cuprinsul Codului de procedură penală, dispozițiile legale ce reglementează aceste instituții neputând fi interpretate și aplicate altfel decât în deplin acord cu dispozițiile art. 5 din Codul de procedură penală. Aceleași exigențe legale îi este supusă și instituția acordului de recunoaștere a vinovăției, motiv pentru care se impune ca dispozițiile art. 478—488 din Codul de procedură penală să fie interpretate și aplicate în sensul ce poate asigura respectarea principiului anterior menționat.

28. Astfel, declarația prevăzută la art. 482 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, care are ca obiect recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală, trebuie dată de inculpat prin afirmarea adevărului obiectiv, o interpretare contrară fiind de natură să valideze abuzul de drept și să justifice comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută la art. 273 din Codul penal.

29. În mod similar, în ipoteza în care persoana care a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției este audiată ca martor — într-o cauză penală în care inculpatul are calitatea de autor al faptei pentru a cărei comitere în participație respectivul martor a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției, cauză care se soluționează, așadar, conform procedurii penale de drept comun —, declarația dată de această

persoană, conform dispozițiilor art. 107—110 din Codul de procedură penală, trebuie să aibă drept temei adevărul obiectiv, cu excepția exercitării de către ea a dreptului la tăcere, respectiv a dreptului la neautoincriminare, care constituie o garanție a prezumției de nevinovăție și a dreptului la apărare. În acest sens, dispozițiile art. 118 din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 236 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 8 iulie 2020, prevăd că martorul are dreptul să nu declare fapte și împrejurări de fapt care, dacă ar fi cunoscute, l-ar incrimina și că organul judiciar este obligat să îi aducă la cunoștință acest drept înainte de fiecare audiere, în condițiile art. 120 din Codul de procedură penală.

30. Prin urmare, așa cum, de altfel, instanța de contencios constituțional a reținut prin Decizia nr. 490 din 27 octombrie 2022, precitată, declarația dată de martorul care are calitatea de participant la comiterea faptei ce face obiectul cauzei penale în care este audiat, în ipoteza invocată de autorul excepției din respectiva cauză, este o declarație diferită de cea pe care același martor a dat-o, în calitate de inculpat, cu prilejul încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, în vederea îndeplinirii condiției prevăzute la art. 482 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, în privința celei dintâi declarații fiind incidente prevederile art. 107—110 și 118 din Codul de procedură penală. Cu toate acestea, declarațiile analizate au în comun imperativul afirmării adevărului, și nu a unor aspecte care nu corespund realității, în scopul îndeplinirii, în mod formal, a cerințelor dispozițiilor procesuale penale anterior analizate.

31. Or, prezumția de nevinovăție, reglementată la art. 4 din Codul de procedură penală, și, prin aceasta, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil ale persoanei care are calitatea de inculpat în cauza penală în care este audiat respectivul martor nu pot fi asigurate prin ascunderea adevărului și nici prin împiedicarea organelor judiciare de a administra, în astfel de cauze penale, toate acele mijloace de probă pe care le consideră necesare aflării adevărului, o astfel de împiedicare presupunând, *per se*, încălcarea prevederilor art. 5 din Codul de procedură penală. Altfel spus, asigurarea principiului prevăzut la art. 4 din Codul de procedură penală nu poate fi realizată cu încălcarea principiului reglementat la art. 5 din același cod.

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Dochîța și Societatea Euroavi — S.R.L. din Călărași în Dosarul nr. 189/116/2018* al Tribunalului Ialomița și constată că dispozițiile art. 483 alin. (2) și ale art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ialomița și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

32. De altfel, declarația dată de martor în ipoteza supusă analizei va fi valorificată împreună cu restul mijloacelor de probă administrate în cauză, potrivit dispozițiilor art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, acestea neavând o valoare dinainte stabilită prin lege și fiind supuse liberei aprecieri a organelor judiciare.

33. Astfel, în urma evaluării probelor administrate, instanța va soluționa cauza penală, dispunând una dintre soluțiile prevăzute la art. 396 din Codul de procedură penală, dispozițiile legale criticate neîmpiedicând pronunțarea unei soluții de achitare, dacă, din analiza circumstanțelor cauzei, rezultă incidența unuia dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)—d) din Codul de procedură penală, sau a unei soluții de încetare a procesului penal, dacă se constată existența uneia dintre împrejurările prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e)—j) din Codul de procedură penală.

34. Pentru aceste considerente, Curtea reține că dispozițiile legale criticate nu sunt contrare prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție, ce reglementează prezumția de nevinovăție, și, prin urmare, nici dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 24 cu privire la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la apărare.

35. Referitor la invocarea în prezenta cauză a accesului liber la justiție, Curtea constată că dispozițiile art. 21 alin. (1) din Constituție nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât vizează posibilitatea participanților la procesul penal de a se adresa organelor judiciare, în vederea valorificării drepturilor și intereselor lor legitime, aspecte care nu sunt invocate de autorii prezentei excepții de neconstituționalitate.

36. În ceea ce privește trimiterea la soluția legislativă prevăzută la art. 103 din Codul de procedură penală, care, conform susținerilor autorilor excepției, nu reglementează, astfel cum prevedeau art. 69 și 75 din Codul de procedură penală din 1968, condiția ca declarația inculpatului și a părților să poată servi la aflarea adevărului doar în măsura în care se coroborează cu fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză, Curtea reține că o astfel de critică a fost respinsă de instanța de contencios constituțional ca fiind inadmisibilă, prin Decizia nr. 499 din 3 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1094 din 5 decembrie 2023.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32

din 30 ianuarie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. q), ale art. 8 alin. (1) lit. c) și ale art. 9 alin. (11) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, precum și ale articolului unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017 pentru modificarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 1 pct. 17 lit. q), ale art. 8 alin. (1) și ale art. 9 alin. (11) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 1 și pct. 7 din Legea nr. 149/2015 privind modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și articolului unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017 pentru modificarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, excepție ridicată de Asociația Proprietarilor de Teren „Degana” din Luduș, județul Mureș, în Dosarul nr. 9/43/2019 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 535D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 163 din 4 aprilie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 9/43/2019, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 17 lit. q), ale art. 8 alin. (1) și ale art. 9 alin. (11) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 1 și pct. 7 din Legea nr. 149/2015 privind modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și articolului unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017 pentru modificarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Asociația Proprietarilor de Teren „Degana” din Luduș, județul Mureș, într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv anulare a unui act adițional la un contract de gestionare a faunei de interes cinegetic încheiat în anul 2011.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 9

alin. (11) din Legea nr. 407/2006, din perspectiva procesului legislativ privind Legea nr. 184/2017, act normativ prin care acest text a fost introdus în Legea nr. 407/2006, încalcă prevederile art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 61 alin. (2), ale art. 74 alin. (4) și ale art. 79 alin. (1) din Constituție. Astfel, referitor la nerespectarea principiului bicameralismului, se arată că propunerea legislativă ce avea să devină, după publicare, Legea nr. 184/2017 a fost adoptată de Camera decizională (Camera Deputaților) cu introducerea a 6 noi texte — printre care și cel al art. 9 alin. (11), criticat — și eliminarea textului central din forma inițiatorilor și cea adoptată de Senat, generându-se astfel deosebiri majore de conținut juridic, dar și de concepție între versiunea originală a inițiativei legislative și cea definitivă. Având în vedere diferența semnificativă dintre cele două forme ale legii, se susține că avizul Consiliului Legislativ, vizând doar forma inițiatorilor, nu mai corespunde conținutului juridic al formei finale, astfel că ar fi trebuit solicitat un nou aviz al organului consultativ de specialitate al Parlamentului pentru a se da eficiență dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Constituție. Totodată, propunerea legislativă nu a respectat forma cerută pentru proiectele de legi, impusă de art. 74 alin. (4) din Constituție, prin raportare la art. 1 alin. (5) din aceasta și la prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, deoarece expunerea de motive are un caracter sumar, nu este prezentat impactul socioeconomic (financiar, juridic) și nu sunt menționate nici măsurile de implementare ale respectivei propuneri legislative.

6. Se apreciază, în esență, că art. 8 alin. (1) din Legea nr. 407/2006, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 149/2015, reglementează, în principal, modalitățile în care administratorul fondurilor cinegetice realizează atribuirea dreptului de gestionare a faunei cinegetice, precum și ordinea de preferință a acestor modalități. Din examinarea lit. a)—c) ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 407/2006 rezultă că atribuirea directă a dreptului de gestionare are loc în două situații și în această ordine: în cazul gestionarilor consacrați [lit. a)] și a gestionarilor propuși de asociațiile proprietarilor de terenuri [lit. b)], iar licitația publică vizează fondurile cinegetice neatribuite în condițiile prevăzute la lit. a) [lit. c)]. Ordinea prestabilită la lit. a) și b) este însă contrazisă de redactarea normelor juridice prevăzute la lit. c), rezultând că, ori de câte ori nu se va putea efectua atribuirea directă către gestionarul consacrat, se va trece la numirea acestuia pe baza licitației publice, ceea ce modifică implicit ordinea în care se va încredința atribuirea gestionării. Astfel, dacă atribuirea directă nu se va putea realiza în favoarea gestionarului consacrat (de pildă, pentru că acesta nu își manifestă voința de a avea gestiunea în continuare), se va proceda automat *ope legis* la organizarea licitației publice în vederea desemnării gestionarului, încalcându-se dreptul subiectiv al asociației proprietarilor de terenuri, prevăzut la lit. b), de a propune viitorul gestionar. Se consideră că, prin caracterul defectuos, echivoc și contradictoriu al reglementării conținute la

lit. c) a alin. (1) al art. 8 din Legea nr. 406/2007, dreptul asociațiilor de proprietari de terenuri de a propune un gestionar devine unul exclusiv teoretic și golit de conținut, de vreme ce preferabilitatea acestuia față de oricare alt potențial gestionar desemnat pe baza licitației este anulată în mod explicit de modalitatea de reglementare conținută la lit. c) a aceluiași alin. (1). Se susține că aceeași este modalitatea de reglementare cuprinsă și în Regulamentul privind atribuirea în gestiune a faunei cinegetice, aprobat prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 2.020/2016, care confirmă aceeași ordine de atribuire a gestionării ce rezultă din norma contradictorie conținută la lit. c) a alin. (1) al art. 8 din Legea nr. 407/2006: art. 7 normează condițiile de demarare a procedurii de atribuire directă în favoarea gestionarului consacrat; potrivit art. 8 alin. (1), demararea procedurii de atribuire prin licitație publică se face după finalizarea celei prin atribuire directă operate conform art. 7, pentru fondurile rămase neatribuite, iar art. 11 alin. (1) prevede expres că procedura de atribuire directă pentru situația prevăzută la art. 1 lit. b) (respectiv, în cazul gestionarilor propuși de asociațiile proprietarilor de terenuri — s.n.) se face după finalizarea acțiunilor anterior menționate.

7. Prin urmare, se susține încălcarea normelor de tehnică legislativă cuprinse la art. 6 alin. (1), art. 8 alin. (4) și art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 — norme privind obligația legiuitorului de asigurare a stabilității și eficienței legislative, respectiv a clarității, inechivocității, preciziei și clarității dispozițiilor textului legislativ, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

8. Se mai susține că dispozițiile art. 1 lit. q) și ale art. 8 alin. (1) din Legea nr. 407/2006 contravin principiului nediscriminării și al egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de art. 4 alin. (2) și de art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. În acest sens, se arată că, potrivit Legii nr. 407/2006, fauna de interes cinegetic este resursă naturală regenerabilă, bun public de interes național și internațional (art. 2), iar exercitarea vânătorii se face în scopul asigurării echilibrului ecologic, al ameliorării calității populațiilor faunei de interes cinegetic, al cercetării științifice, precum și în scop didactic sau recreativ-sportiv (art. 3). Prin urmare, sarcina legiuitorului este de a asigura cadrul normativ care să garanteze atingerea scopului mai sus declarat. Or, modificările operate asupra Legii nr. 407/2006 prin Legea nr. 149/2015 nu servesc, în realitate, acestui scop, ci, dimpotrivă, îl zădărnicesc, perpetuând aceleași situații care, paradoxal, au condus la adoptarea unei legi noi, deoarece contractele de gestionare a faunei cinegetice continuă să se încheie prin atribuire directă cu aceleași entități, și anume „gestionarii consacrați”, alte persoane special constituite în același scop, indiferent că sunt gestionari propuși de asociațiile de proprietari de terenuri, sau oricare alt gestionar neavând, practic, acces la aceste contracte, din cauza ordinii de preferință stabilite în favoarea primilor.

9. Analizând definiția reglementată de art. 1 lit. q), rezultă că una dintre condițiile distinctive pe care trebuie să le îndeplinească gestionarii consacrați este să fi deținut anterior atribuirii directe a gestiunii pentru un anumit fond cinegetic calitatea de gestionar al respectivului fond. Autoarea excepției consideră că acesta este un „pseudocriteriu” ce nu îndeplinește condiția de a fi „necesar și suficient” pentru acordarea preferinței în favoarea gestionarului anterior. În mod obiectiv, celelalte „condiții” prevăzute de text (contractul de gestionare nu a încetat din culpa sa; își manifestă intenția de a gestiona în continuare fauna cinegetică de pe fondul cinegetic respectiv; nu înregistrează datorii privind plata tarifului de gestionare la data solicitării și acceptă tariful de gestionare), deși sunt inerente viitoarei contractări, se transformă în condiții pur formale,

deoarece calitatea de gestionar consacrat nu poate fi deținută decât de un unic gestionar, respectiv cel care a deținut anterior gestiunea asupra fondului cinegetic respectiv. Dacă acesta își manifestă, în mod pur potestativ, intenția de a încheia un nou contract de gestionare pe același fond cinegetic, toți ceilalți potențiali gestionari sunt eliminați, prin efectul dispozițiilor legale criticate, fiind astfel discriminați. Nu contează nici faptul că un potențial gestionar a mai încheiat anterior un alt contract de gestiune, însă asupra unui alt fond cinegetic, calitatea de gestionar consacrat depinzând în totalitate de acest criteriu al teritorialității.

10. Caracterul nelegitim al categorisirii operate în baza textelor legale criticate conduce în mod direct la încălcarea principiului egalității cetățenilor în fața legii, al egalității de șanse și al nediscriminării, consacrat de art. 16 alin. (1) și de art. 4 alin. (2) din Constituție, în acest caz fiind vorba (în acord cu jurisprudența în materie a Curții Constituționale — Decizia nr. 36 din 2 aprilie 1996) despre afectarea dreptului constituțional de asociere al persoanelor fizice, câtă vreme acestea nu pot participa în mod activ și real la atribuirea în gestiune a fondurilor cinegetice, deci la atingerea scopului pentru care în mod legal s-au asociat. Tratamentul privilegiat de care se bucură gestionarii consacrați nu se justifică, însă, printr-o situație obiectiv diferită, astfel că posibilitatea de a încheia, în condiții egale, un contract de gestionare a faunei cinegetice trebuie în egală măsură conferită atât fostului gestionar al respectivului fond cinegetic, cât și oricărui alt potențial gestionar care îndeplinește aceleași condiții profesionale/garanții în îndeplinirea sarcinii de gestionare. La adoptarea Legii nr. 149/2015 nu a fost expus niciun motiv obiectiv care să justifice necesitatea modificării cadrului normativ existent în sensul reconsiderării ordinii de atribuire prin reglementarea unei preferințe acordate gestionarilor care dețin în gestiune fonduri cinegetice, în detrimentul celorlalți gestionari. Dezideratul noii legi a fost de îmbunătățire a măsurilor de protecție a faunei cinegetice, ceea ce denotă o anumită ineficiență a gestionarilor trecute, iar acest deziderat nu ar putea fi în mod obiectiv atins dacă gestionarii fondurilor cinegetice rămân, în permanență, aceiași. În realitate, legiuitorul a perpetuat neajunsurile actului de gestionare pendinte prin legiferarea statutului de privilegiat al gestionarilor, care au calitatea de parte în cadrul contractelor de gestionare aflate în derulare. Prin urmare, discriminarea tuturor celorlalți potențiali gestionari se întemeiază pe o cauză nelegitimă, tratamentul juridic diferit în care se află cele două categorii de gestionari neavând o justificare obiectivă și rațională; dimpotrivă, condițiile ce configurează statutul de gestionar consacrat pot conduce la arbitrar. Condiția gestionării anterioare (criteriul teritorialității) nu poate reprezenta, în sine, o garanție a calității sporite a activității de gestionare și creează doar aparența unei calificări superioare, prin chiar denumirea improprie de „gestionar consacrat”. Pentru atingerea scopului declarat al legii, trebuie să prevaleze alte condiții obiective și exterioare, de performanță, care să protejeze în mod real resursa naturală reprezentată de fauna cinegetică (cum ar fi resurse materiale și măsuri de pază sporite, gospodărire durabilă, asigurarea sporului speciilor de interes cinegetic și a efectivelor optime, combaterea dăunătorilor, a exemplarelor degenerate, diversificarea speciilor). Or, cadrul legal existent prevede exclusiv condiții minime de calitate a activității de gestionare, împiedicând performanța în actul de gestionare și promovând imobilismul, ceea ce este antagonic cu orice rezultate performante și descurajează mediul concurențial.

11. Se consideră că textele de lege criticate încalcă și dreptul de proprietate, garantat de art. 44 alin. (2) și de art. 136 alin. (5) din Constituție, în latura referitoare la dreptul de creanță privit ca „bun” în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv de valoare patrimonială, dacă are o bază

suficientă în dreptul intern, spre exemplu, confirmată de o jurisprudență bine stabilită a instanțelor (Hotărârea din 28 septembrie 2004, pronunțată în Cauza *Kopecký împotriva Slovaciei*, paragrafele 45—52).

12. Se arată că, pentru gestionarea fondurilor cinegetice, proprietarii acestora încasează un anumit tarif, stabilit în sarcina gestionarilor pentru exploatarea faunei de interes cinegetic și a suprafețelor de teren, în schimbul sarcinii suportate de proprietarul terenului în îngrădirea exercitării dreptului de proprietate prin organizarea vânătorii (în procente de 81% către proprietarii de terenuri, 16% la bugetul de stat și 3% la Fondul pentru mediu — art. 15 din Legea nr. 407/2006. Administratorul faunei cinegetice calculează și stabilește valoarea minimală a tarifului de gestionare pentru suprafețele productive cinegetic din fondurile cinegetice atribuite direct, iar acest tarif constituie valoare de pornire a licitațiilor organizate în scopul atribuirii în gestiune a fondurilor cinegetice neatribuite direct [art. 6 alin. (1) lit. c)]. Anterior Legii nr. 149/2015, prin reglementarea dreptului de propunere a viitorului gestionar al fondului cinegetic, asociațiilor de proprietari de terenuri le era recunoscută această formă de exploatare — respectiv realizarea dreptului de creață reprezentat de tariful de gestionare, cadrul normativ conferind efectivitate deplină exercitării acestui drept. Astfel, propunerea putea fi realizată în favoarea gestionarului care oferea un tarif de gestionare într-un quantum mai ridicat, întrucât valoarea concretă a acestuia se putea negocia peste valoarea minimală, ceea ce subliniază șansa proprietarilor de terenuri de a încasa un drept de creață.

13. Or, în urma modificărilor legislative aduse prin Legea nr. 149/2015, dreptul de exploatare a proprietății prin negocierea și încasarea tarifului de gestionare a devenit lipsit de conținut și drastic limitat. Această consecință se datorează caracterului subsidiar al posibilității de influențare, de către asociațiile proprietarilor de terenuri, a întinderii tarifului de gestionare prin exercitarea dreptului subiectiv de propunere a gestionarului. În egală măsură, licitația ca mijloc de reglare a cuantumului tarifului de gestionare a dobândit caracter subsidiar.

14. Se afirmă că încălcarea art. 44 alin. (1) din Constituție are loc ca urmare a imposibilității reale de exploatare a proprietății prin negocierea tarifului de gestionare cu ocazia propunerii unui gestionar sau, cel puțin, prin atribuirea gestiunii cu ajutorul regulilor transparente ale licitației publice, nivelul tarifului fiind astfel limitat la un quantum legal modic. Arată că, deși deține o ofertă mai mare decât valoarea actualului tarif de gestionare, nu dispune de nicio pârghie în vederea desemnării sau influențării desemnării noului gestionar la finalul perioadei contractuale.

15. În final, se mai arată că textele legale criticate conduc și la o gestionare defectuoasă a resurselor financiare ale statului și ale Fondului de mediu, întrucât nu este încurajată o concurență reală și transparentă, care să aducă acestora sume mai mari din încasarea tarifului de gestionare.

16. **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În ce privește dispozițiile art. 9 alin. (1¹) din Legea nr. 407/2006, astfel cum au fost introduse prin pct. 1 din Legea nr. 184/2017, instanța apreciază că adoptarea cu amendamente a proiectului de lege pentru modificarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic de către Camera Deputaților nu constituie o încălcare a principiului bicameralismului prevăzut de art. 61 alin. (2) din Constituție, întrucât lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor.

În consecință, instanța apreciază că nu a fost încălcată, sub acest aspect, nici supremația legii, statul de drept și principiul securității juridice. De asemenea, instanța opinează că dispozițiile art. 1 pct. 17 lit. q), art. 8 alin. (1) din Legea nr. 407/2006, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 1, respectiv art. 1 pct. 7 din Legea nr. 149/2015 nu contravin prevederilor art. 1 alin. (3) și (5), art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 44 alin. (1) și (2), art. 136 alin. (5) din Constituție. Instanța apreciază că atribuirea dreptului de gestionare a faunei cinegetice în favoarea gestionarilor consacrați, în detrimentul gestionarilor propuși de asociațiile proprietarilor de terenuri, a gestionarilor care nu au mai deținut anterior, în gestiune, un fond cinegetic, precum și a oricăror alți gestionari care și-ar exercita dreptul de a obține gestionarea faunei de interes cinegetic prin participarea la licitațiile publice organizate în acest sens, nu aduce atingere principiului nediscriminării, întrucât își află fundamentul în situații premisă diferite. Stabilirea ordinii de prioritate la perfectarea contractelor de gestionare a faunei cinegetice nu se grefează pe situații identice ale gestionarilor unor astfel de fonduri, ci se justifică rațional, din perspectiva valorificării experienței acumulate anterior, cu asigurarea continuității în situația particulară a gestionarilor consacrați și a principiului securității juridice. Or, atunci când identitatea de situație nu este naturală, identitatea de tratament ar conduce la discriminare. Totodată, instanța apreciază că, întrucât tariful de gestionare este reglementat de art. 15 din Legea nr. 407/2006, inclusiv sub aspectul modului său de calcul, încheierea contractului de gestiune a fondului cinegetic, în mod prioritar, cu gestionarul consacrat nu are drept consecință diminuarea patrimoniului reclamantei, nefiind de natură să atragă o încălcare a dreptului său de proprietate. În final, instanța opinează că principiul egalității în fața legii nu este încălcat prin dispozițiile legale invocate de reclamantă, toți destinatarii Legii nr. 407/2006 beneficiind, respectiv fiind ținuți în egală măsură să își conformeze conduita exigențelor legale.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 1 pct. 17 lit. q) și ale art. 8 alin. (1) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 1 și, respectiv, art. 1 pct. 7 din Legea nr. 149/2015 privind modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 24 iunie 2015, precum și dispozițiile art. 9 alin. (1¹) din Legea nr. 407/2006, astfel cum au fost introduse prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017 pentru modificarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 25 iulie 2017. Însă având în vedere notele autoarei excepției, Curtea constată

că aceasta critică doar lit. c) a art. 8 alin. (1) din Legea nr. 407/2006, iar art. 9 alin. (1¹) din Legea nr. 407/2006 este criticat din perspectiva neconstituționalității extrinseci, respectiv a încălcării principiului bicameralismului cu prilejul introducerii sale prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. q), ale art. 8 alin. (1) lit. c) și ale art. 9 alin. (1¹) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, precum și ale articolului unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017 pentru modificarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 1 lit. q): „*În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează: (...) q) gestionar consacrat — gestionarul care îndeplinește cumulativ următoarele condiții: a avut calitatea de gestionar în contractul de gestionare anterior organizării atribuirii directe pentru fondul cinegetic respectiv, contractul de gestionare nu a încetat din culpa sa, își manifestă intenția de a gestiona în continuare fauna cinegetică de pe fondul cinegetic respectiv și nu înregistrează datorii privind plata tarifului de gestionare la data solicitării și acceptă tariful de gestionare;*”;

— Art. 8 alin. (1) lit. c): „*(1) Atribuirea dreptului de gestionare a faunei cinegetice se realizează de către administrator pe fonduri cinegetice, prin următoarele modalități și în următoarea ordine: (...) c) prin licitație publică, pentru fondurile cinegetice neatribuite în condițiile prevăzute la lit. a).*” [Art. 8 alin. (1) lit. a) se referă la atribuirea directă, în cazul gestionarilor consacrați, iar la lit. b) este prevăzută atribuirea directă, în cazul gestionarilor propuși de asociațiile proprietarilor de terenuri.]

— Art. 9 alin. (1¹): „*Prevederile alin. (1) se aplică și gestionarilor cu contracte de gestionare în derulare, cu acordul acestora.*”

21. Curtea observă că dispozițiile art. 9 alin. (1), la care face trimitere art. 9 alin. (1¹), aveau, la data producerii de efecte juridice în speță, următoarea redactare: „*(1) La încredințarea gestiunii, administratorul încheie cu gestionarul un contract de gestionare pentru 10 ani.*” În prezent, ca urmare a modificării aduse prin art. I pct. 8 din Legea nr. 149/2015, art. 9 alin. (1) prevede o perioadă de 16 ani pentru durata contractului de gestionare.

22. În opinia autoarei excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și cerințele de calitate a legii, art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la interzicerea discriminării și principiul egalității, art. 44 alin. (1) și (2) și art. 136 alin. (5) privind protecția proprietății, art. 61 alin. (2) cu privire la principiul bicameralismului, art. 74 alin. (4) cu privire la forma de prezentare a propunerilor legislative formulate de deputați, senatori și cetățeni în exercitarea dreptului la inițiativă legislativă și în art. 79 alin. (1) cu privire la Consiliul Legislativ.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare, iar prin Decizia nr. 163 din 4 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 20 iulie 2023, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

24. Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă a prevederilor articolului unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017, prin care a fost introdus art. 9 alin. (1¹) în corpul Legii nr. 407/2006, ce vizează nerespectarea principiului bicameralismului, prin Decizia nr. 163 din 4 aprilie 2023, paragraful 33, Curtea a constatat că aceste dispoziții, prin conținutul lor normativ, nu contravin scopului inițial al legii și nici nu îl zădărnicesc, astfel încât să poată fi reținută critica de neconstituționalitate referitoare la o pretinsă deturnare a intenției inițiatorilor legii. Textul criticat nu face altceva decât să dispună cu privire la aplicarea asupra unui anumit subiect de drept — și anume gestionarii, în calitatea lor de părți ale unui contract de

gestionare a faunei cinegetice aflat în derulare — a unei soluții legislative existente deja în cuprinsul Legii nr. 407/2006 de la modificarea sa prin Legea nr. 149/2015. Chiar dacă nu are o legătură directă cu scopul declarat al legii, acela de modificare a definiției date vânătorului, aceasta nu înseamnă că o atare normă juridică nu poate fi adoptată de forul decizional, în propria procedură parlamentară de legiferare, fiind expresia propriului aport exprimat în limitele marjei de legiferare permise forului decizional de însuși principiul bicameralismului. Prin urmare, Curtea nu a putut reține încălcarea prevederilor art. 61 alin. (1) și ale art. 75 din Constituție.

25. Referitor la critica privind pretinsa încălcare a art. 79 din Constituție, Curtea a reținut că avizul Consiliului Legislativ a fost solicitat și depus în cursul procedurii de adoptare de la Senat, prima Cameră sesizată, conținutul acestuia raportându-se, desigur, la forma inițiatorilor proiectului de lege. Faptul că nu există un aviz al Consiliului Legislativ cu privire la forma adoptată definitiv în Camera Deputaților nu reprezintă o încălcare a art. 79 din Constituție, având în vedere că, potrivit art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 73/1993 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1122 din 29 noiembrie 2004, Consiliul Legislativ are atribuția de a analiza și aviza, la cererea președintelui comisiei parlamentare sesizate în fond, amendamentele supuse dezbaterii comisiei și proiectele de legi sau propunerile legislative primite de comisie după adoptarea lor de către una dintre Camerele Parlamentului. Așadar, această normă nu obligă Camera decizională, ci lasă la latitudinea președintelui comisiei parlamentare sesizate în fond aprecierea oportunității de a solicita Consiliului Legislativ un nou aviz asupra amendamentelor supuse dezbaterii comisiei (Decizia nr. 163 din 4 aprilie 2023, paragraful 36).

26. Cu privire la susținerea referitoare la caracterul lacunar al expunerii de motive, Curtea a reținut că articolul unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017, prin conținutul său normativ, este suficient de clar în redactare și are un înțeles de sine stătător, astfel încât în urma unei simple interpretări gramaticale și sistematice destinatarul acestuia — în speță autoarea excepției — să poată să determine, fără o dificultate deosebită, sensul logic al soluției legislative preconizate și să își adapteze conduita în funcție de prescripțiile normei criticate, fără a exista pericolul unor interpretări multiple, confuze sau arbitrare.

27. Referitor la critica privind lipsa studiilor de impact, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că art. 30 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, referitor la instrumentele de prezentare și motivare, nu are valoare constituțională și nu poate constitui normă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Mai mult, potrivit art. 7 alin. (6) din aceeași lege, evaluarea preliminară a impactului noilor reglementări nu este obligatorie în cazul inițiativelor legislative ale deputaților și senatorilor și nici în cazul celor bazate pe inițiativa cetățenilor (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, paragraful 245). Or, Legea nr. 184/2017 a fost inițiată de doi deputați, astfel că inexistența unui studiu de impact nu poate constitui un motiv de neconstituționalitate a legii. Totodată, Curtea a observat că aceleași considerente din decizia menționată justifică și respingerea criticilor de neconstituționalitate privind lipsa prezentării măsurilor de implementare ale propunerii legislative devenite Legea nr. 184/2017, având în vedere că, potrivit art. 33 din Legea nr. 24/2000, măsurile de implementare reprezintă una dintre secțiunile componente ale instrumentului de prezentare și motivare care conține evaluarea impactului actelor normative.

28. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, din analiza sistematică a dispozițiilor Legii nr. 407/2006, modificată prin Legea nr. 149/2015, Curtea a reținut că atribuirea în gestiune reprezintă acțiunea prin care administratorul acordă

dreptul și obligația de gestionare a faunei de interes cinegetic, în condițiile legii. Administratorul este autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură și asigură administrarea faunei de interes cinegetic, în timp ce gestionarea desemnează activitatea de gospodărire durabilă a faunei de interes cinegetic din fondurile de vânătoare, realizată de gestionari în baza contractelor de gestiune, pe riscul și răspunderea lor, pentru perioada stabilită prin aceste contracte. Gestionarii sunt acele persoane juridice române licențiate în condițiile legii și cărora li se atribuie în gestiune fauna de interes cinegetic din cuprinsul unui fond de vânătoare. Dintre aceștia, gestionarii consacrați sunt acei gestionari care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții: (1) au avut calitatea de gestionar în contractul de gestionare anterior organizării atribuirii directe pentru fondul cinegetic respectiv; (2) contractul de gestionare nu a încetat din culpa lor; (3) își manifestă intenția de a gestiona în continuare fauna cinegetică de pe fondul cinegetic respectiv; (4) nu înregistrează datorii privind plata tarifului de gestionare la data solicitării; și (5) acceptă tariful de gestionare. Tariful de gestionare reprezintă suma de bani care se plătește anual de către gestionar pentru exploatarea durabilă a faunei cinegetice pe care o gestionează și este calculat de administratorul faunei cinegetice pentru suprafețele productive cinegetic din fondurile cinegetice atribuite direct, același tarif constituind valoare de pornire a licitațiilor organizate în scopul atribuirii în gestiune a fondurilor cinegetice neatribuite direct.

29. Analizând dispozițiile art. 1 lit. q) și ale art. 8 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 407/2006, Curtea a constatat că aceste norme nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 4 alin. (2), ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 44 alin. (1) și (2) și ale art. 136 alin. (5), reținând că dreptul asociației proprietarilor de terenuri de a-și propune gestionarul care, prin atribuire directă prin intermediul administratorului public, urmează să gestioneze fauna cinegetică de pe respectivul fond cinegetic nu este un drept de sorginte constituțională, ci un beneficiu recunoscut prin lege acestor asociații sau proprietari de terenuri în virtutea faptului că dețin în proprietate cel puțin jumătate din suprafața de teren corespunzătoare respectivului fond cinegetic (Decizia nr. 163 din 4 aprilie 2023, paragrafele 46—47).

30. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 16 din Constituție, Curtea a reținut că definiția legală a gestionarului consacrat, cuprinsă la art. 1 lit. q) din Legea nr. 407/2006, nu poate fi contrară principiului egalității de tratament și principiului nediscriminării, din moment ce modalitățile de atribuire prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea nr. 407/2006 sunt variate și nu vizează în exclusivitate această categorie de persoane juridice. Este adevărat că art. 8 alin. (1) lit. a) rezervă gestionarului consacrat prioritate în ordinea de preferință a atribuirii directe, dar nu *ope legis*, ci numai cu îndeplinirea condițiilor legale mai sus menționate. Pe de altă parte, legea prevede în continuare, la art. 8 alin. (1) lit. b), posibilitatea asociației de proprietari de terenuri de a propune un anumit gestionar (licențiat), care, prin atribuire directă, să gestioneze fauna cinegetică de pe fondul cinegetic respectiv, precum și, la lit. c), posibilitatea atribuirii prin licitație publică pentru terenurile neatribuite conform lit. a) (Decizia nr. 163 din 4 aprilie 2023, paragraful 49).

31. În ceea ce privește criticile referitoare la afectarea dreptului de proprietate al proprietarilor de terenuri corespunzătoare unor fonduri cinegetice, constituții legal în asociații în sensul Legii nr. 407/2006 și al Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 39 din 31 ianuarie 2000, Curtea consideră că și acestea sunt neîntemeiate. Indiferent că gestionarea terenurilor aflate în proprietatea acestora se atribuie direct gestionarului consacrat sau gestionarului propus sau, prin licitație publică, unui alt gestionar, proprietarii terenurilor au dreptul, conform art. 15 alin. (1) din Legea nr. 407/2006, la un anumit procent din tariful de gestionare (inițial de 81%, în prezent de 72%, ca urmare a intervenției Legii nr. 13/2020 pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției

fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 10 ianuarie 2020). Tariful de gestionare este definit la art. 1 pct. 30 lit. ab) din legea criticată drept suma de bani care se plătește anual de către gestionar pentru exploatarea durabilă a faunei cinegetice pe care o gestionează, iar modul de calcul al tarifului de gestionare pentru fondurile cinegetice care se atribuie direct, în condițiile art. 8 alin. (1) lit. a) și b), și al tarifului de pornire la licitație pentru fondurile cinegetice care se atribuie prin licitație publică, în condițiile art. 8 alin. (1) lit. c), se stabilește potrivit prevederilor anexei nr. 3 la legea analizată [art. 15 alin. (2) din Legea nr. 407/2006]. Totodată, administratorul faunei cinegetice calculează tariful de gestionare pentru suprafețele productive cinegetic din fondurile cinegetice atribuite direct, acest tarif constituind valoare de pornire a licitațiilor organizate în scopul atribuirii în gestiune a fondurilor cinegetice neatribuite direct [art. 6 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 407/2006]. Din interpretarea sistematică a acestor dispoziții din Legea nr. 407/2006 rezultă, contrar susținerilor autoarei excepției, că, în cazul atribuirii directe, tariful de gestionare nu se negociază, nici măcar în cazul gestionarului propus, acesta rezultând din calculul operat de administratorul faunei cinegetice pe baza unor valori fixate în anexa la legea criticată, cuantumului convenit proprietarilor de terenuri fiind, de asemenea, stabilit într-un procent fix prin aceeași lege. Doar în cazul atribuirii de gestiuni prin licitație publică proprietarii de terenuri au posibilitatea dobândirii unor sume mai mari în competiția ofertelor de gestionare depuse de gestionarii candidați, întrucât tariful de gestionare reprezintă valoarea de pornire a licitațiilor, deci valoarea minimă ce poate fi obținută.

32. În acest context, este de remarcat și faptul că, până la adoptarea Legii nr. 149/2015, gestionarul consacrat era în măsură să „ofere” tariful de gestionare, posibilitate eliminată însă de legiuitor prin actul normativ anterior menționat. Astfel, așa cum arată chiar definiția cuprinsă în art. 1 lit. q) din Legea nr. 407/2006, criticat în cauză, una dintre cerințele pe care le impune condiția de gestionar consacrat este că acesta trebuie să accepte valoarea tarifului de gestionare. Prin urmare, valoarea tarifului de gestionare este unică, cea calculată de administratorul faunei cinegetice prin aplicarea formulei prevăzute de lege. În aceste condiții, criticile de neconstituționalitate formulate prin raportare la prevederile art. 44 alin. (1) și (2) și ale art. 136 alin. (5) din Constituție, privind protecția proprietății, sunt neîntemeiate.

33. Cât privește susținerile referitoare la încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, invocate din perspectiva caracterului confuz și al redactării defectuoase a dispozițiilor art. 8 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 407/2006, Curtea a observat că acestea vizează modalitatea de interpretare și aplicare a acestora, mai întâi la nivel administrativ-normativ, prin actele normative infralegale, de punere în aplicare a Legii nr. 407/2006, apoi la nivelul destinatarilor normei — în speță, autoritatea publică centrală care răspunde de vânătoare și asigură administrarea faunei cinegetice și, în final, la nivel judiciar, al instanței competente să soluționeze litigiul în cauză. Or, așa cum s-a mai menționat, asemenea aspecte nu pot intra în sfera controlului de constituționalitate, deoarece nu vizează o veritabilă neconformitate a textelor de lege atacate față de normele și principiile fundamentale invocate, astfel că aceste critici nu pot fi reținute, având caracter inadmisibil. Autoarea excepției indică o pretinsă contradicție între actele normative infralegale, emise în executarea Legii nr. 407/2006 și incidente în cauză, cu însăși legea pe care aceste acte normative cu caracter administrativ trebuie să o pună în aplicare în mod detaliat, însă aceasta se poate realiza pe calea controlului de legalitate solicitat instanței de contencios administrativ, și nu Curții Constituționale, care este îndreptățită să efectueze exclusiv un control de conformitate a dispozițiilor legale cu normele și principiile Constituției.

34. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate sunt valabile și în prezenta cauză.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația Proprietarilor de Teren „Degana” din Luduș, județul Mureș, în Dosarul nr. 9/43/2019 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 lit. q), ale art. 8 alin. (1) lit. c) și ale art. 9 alin. (1¹) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, precum și ale articolului unic pct. 1 din Legea nr. 184/2017 pentru modificarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului apărării nr. M.31/2008 privind competențele de achiziție a produselor, serviciilor și lucrărilor în cadrul Ministerului Apărării Naționale

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (3) și ale art. 59 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului apărării nr. M.31/2008 privind competențele de achiziție a produselor, serviciilor și lucrărilor în cadrul Ministerului Apărării Naționale, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 20 octombrie 2023, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (4), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) Direcția medicală stabilește competențe de achiziție autorităților contractante din subordine pentru produsele prevăzute la numerele curente 7, 24, 25, 29, 30 și 69 din anexa nr. 1.”

2. La anexa nr. 1, nota de subsol ⁽⁸⁾ se modifică și va avea următorul cuprins:

„⁽⁸⁾ Produs pentru care se pot stabili competențe de achiziție și altor autorități contractante conform art. 4 alin. (4) lit. b) din ordin.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul apărării naționale,

Eduard Bachide,
secretar de stat

București, 27 mai 2024.

Nr. M.108.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 2.890 din 29 mai 2024

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 648 din 29 mai 2024

ORDIN

privind modificarea și completarea anexelor nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 564/499/2021 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, și a normelor metodologice privind implementarea acestora

Văzând Referatul de aprobare nr. 2.890R din 29.05.2024 al Direcției generale asistență medicală din cadrul Ministerului Sănătății și nr. DG 3.857 din 29.05.2024 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

având în vedere dispozițiile art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare art. 4 alin. (5) pct. 11 din Legea nr. 134/2019 privind reorganizarea Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, precum și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. I. — Anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 564/499/2021 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale

corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, și a normelor metodologice privind implementarea acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 și 474 bis din 6 mai 2021, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează conform anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Alexandru-Florin Rogobete,
secretar de stat

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Valeria Herdea

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2024 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2024.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 563679